

ЗЕБУННИСО

САДУ ЯК ҒАЗАЛ

ЗЕБУННИСО

САДУ ЯК ҒАЗАЛ

Душанбе
«Ирфон»
2010

24507

ББК 250 · 5 – 500

3 – 98

Мухаррир А. Мусоев
Тартибдиханда Иброҳими Наққоши Нақшбандӣ

Зебуннисо

3 – 98 Саду як ғазал. – Душанбе: «Ирфон», 2010, 104 сах.

Зебуннисо духтари шоҳи Ҳиндустон Абузафар Муҳиддин Аврангзеб (1658-1707) буда, аз шоираҳои ширинкалом ва хушдади тоҷик аст, ки соли 1639 дар Деҳлӣ таваллуд шудааст.

Зебуннисо аз хурдӣ дар назди зани фозилае бо номи Ҳофиза Марям касби илм намуда, Қуръони маҷидро дар муддати ду солу се моҳ аз ёд мекунад. Баъдтар у илмҳои математику ҳикмат ва таърихро фаро гирифта, машқи хат мекунад ва дар навиштани хатҳои настаълику насх моҳир мешавад.

Зебуннисо бо тахаллуслҳои Зебуннисо ва Махфӣ шеър гуфтааст. У ба ғайр аз девони ашъор асарҳои насриро дар тафсири Қуръони маҷид бо номи «Зеби тафосир» таълиф кардааст.

Зебуннисо соли 1702 дар синни 63-солагӣ дар Деҳлӣ вафот кардааст.

Мо ин ғазалиёти Зебуннисоро аз рӯйи нусхаи ҷоми сангӣ «Девони Махфӣ», ки соли 1898 дар матбааи «Нувил Киаиур»-и Конпура ба таърифи расидааст, ба ҷоп омода намудем.

4700000000 - 012

3 ————— - 2010

M 501 (12) - 2010

ISBN 978-99947-65-45-4

ББК 250 5–500

© Зебуннисо., 2010

Эй зи абри раҳматат хуррам гули бӯстони мо,
Гуфтугӯйи ҳарфи ишқат матлаъи девони мо.
Мӯ ба мӯйи мо «аналҳақ»-гу зи шавқи дор шуд,
Ташнаи хуни муҳаббат зоҳиру пинҳони мо.
«Ал-ъаташ»-гуён ба киштии фано ҳар гушае,
Сад ҳазорон Нӯҳ ғарқи мавҷаи тӯфони мо.
Ғар қабул афтад зи мо дар зиндагӣ як ҷав ниёз,
Чун Сулаймон сар напечад дев аз фармони мо.
Қатраи ашке наёбад раҳ ба рӯи мо дигар,
Хуни дил чун шуд гуҳар бар ҳар сари мижғони мо.
Дар шикебой чу най, эй дил, ба оху нола соз,
Нест чун дармонпазир ин дарди бедармони мо.
Ғар зи зулмоти ҳавас берун ниҳам, Махфӣ, қадам,
Раҳ наёбад Хизр сӯйи чашмаи Ҳайвони мо.

Эй ба ту қоим вучуди асл ҳар мавҷудро,
В-эй зи ту равшан чароғи гавҳари мақсудро.
Чун хаамири тинати мо з-оби раҳмат кардаӣ,
Ҳам ба лутфи хеш гардон оқибатмаҳмудро.
Хоҳ аз тавфи Ҳарам, хоҳӣ ба рӯҳбонони даӣр,
Ҳар кучо маъбад кунӣ, он чо туй маъбудро.
Нолаҳои дил саҳаргоҳе, ки ғайри дуди ох,
Нест мумкин сайқали оинаи мақсудро.
Ҳиммате, Маҳфӣ, зи сели ашк, к-аз сӯзи чигар
Шуълае сар мезанад ҳар охи дардолудро.

То дини чаҳонгири ту афрохт алафро,
Бигрифт ақолими Араброву Аҷамро.
Бишқуфт туро гунҷаи лаб то ба тақаллум,
Шуд вирди забон зикри ту мургони Ҳарамро.
Монанди хати сафҳаи руҳсори ту нанвишт,
То кард бино дасти қазо Лавҳу Қаламро.
Шодии чаҳон ҷумла ба як ҷав наситонам,
Осон надихам аз кафи дил домани ғамро.
Дар роҳи ту аз хуни ҷигар гашт гулистон,
Бар ҳар сари хоре, ки ниҳодем қадамро.
Махфӣ, чу туро аҳли Ҳарам роҳ надоданд,
Меҳроби дили хеш кун абруи санамро.

Эй доғ бар дил аз ғами бўят насимро,
Дар сар ҳавои дидани рӯят Калимро.
Дини ту нури зулмати ҳар миллате, ки ҳаст,
Шаръи ту раҳнамои умед асту бимро.
Дар макрамет аст кариму шафеъи халқ,
Ғайр аз карим кас нашиносад каримро.
То по ба фарқи Арш ниҳодӣ ту, Кирдигор
Гуфто азим пояи Арши азимро.
Маснаднишини маснади эъзоз карду рафт
Ҳамтоии ятими ту дурри ятимро.
Навмедиям макун зи шафоат ба рузи ҳашр,
Чун бозбастаам ба ту иди қадимро.
Бе равшании пардаи анвори шамъи дин,
Маҳфӣ, ба ним чав наситонам наъимро.

Куйи ишқ аст, ба номус салом аст ин чо,
Сад чу Маҳмуд ба ҳар гуша гулом аст ин чо.
Толиби дона дар ин дом дарафтод мудом,
Дона к-аз хол бувад, донаву дом аст ин чо.
Бода даркаш, ки дар ин базмғаҳи ҳодисаҳез
Ҳарчи чуз бода бувад, ҷумла ҳаром аст ин чо.
Заҳри ғам нуш куну лаб ба шикоят макушо,
Ки шикоят зи алам шеваи ом аст ин чо.
Мӯсиё, лоф мазан, тоқати дидорат нест,
Партави нури таҷаллӣ чу тамом аст ин чо.
Дар пайи мастии ҳар шом хумори саҳар аст,
Маҳфиё, базми фараҳнок кадом аст ин чо?!

Ба горат додам аз ғафлат матои хонаи худро,
Ба дасти худ задам оташ ман оташхонаи худро.
Зи сузи дил фитод оташ чу фонусам ба пирохон,
Бар оташ мезанам имшамб дили девонаи худро.
Зи бас мустағраки ишқам, намечунбад зи чо дастам,
Ки занцире кунам дар по дили девонаи худро.
Гирифт улфат ба танхой чунонам дил, ки маъзурам,
Беҳ аз боғи чинон гӯям агар вайронаи худро.
Ба сад илҳони довудӣ баробар кай кунад ошиқ
Фигони дилхарошу гиғчи мастонаи худро.
Ба хирмангоҳи ҳар сахро чу мурғи доначин гаштам,
Ба гайр аз донаи ашке надидам донаи худро.
Тасалсул бод хушёрон шуморо даври май, к-охир
Зи бадмастӣ тихӣ ман кардаам хумхонаи худро.
Ду чашми маст пиндорӣ ба хоб олуда шуд, Махфӣ,
Баён кӯтаҳ кунам дигар ман ин афсонаи худро.

Адое ҳаст пинҳонӣ нигоҳи нозанинонро,
Ки аз завқаш гирифторӣ ба миннат медиҳад ҷонро.
Парешон шуд зи ғайрат лашкари аҷзои ҷамъият,
Парешон карда то чини сари зулфи парешонро.
Ба ковиш нолаам дилро ҷароҳат дар ҷароҳат кард,
Вале набвад қароре дар ҷароҳат неши миҷгонро.
Ба қурбони сари савдои он бегонаваш гардам,
Ки аз дил ошно дорад ба ҳам дасту гиребонро.
Чу Маҷнун аз сари ҳиммат қадам дар водии ғам неҳ,
Ки бастам тоза, Махфӣ, бо муҳаббат аҳду паймонро.

Не шамъи бахт хоҳам, не меҳри ҳамгинонро,
Хоҳам кашам ба як рӯ аз мардумон инонро.
То чашм боз карда, сӯбҳат вучуди ишқ аст,
Фурсат шумар ғанимат дидори дӯстонро.
Кай васли гул ба булбул осон шавад муяссар,
Сад хор буда бошад дар по чу богбонро.
Хуршеди ҳусн ҳар чо толеъ шавад зи аввал,
Созад зи зулф сунбул тартиб соябонро.
То чанд бори меҳнат бар дил тавон зи айём,
Як чав риояте кун бедарду нотавонро.
Дар чашми аҳли биниш асло тафовуте нест,
Дар фасли навбаҳорон дар ранги нав хазонро.
Овар бурун зи гӯшат ин пунбаҳои гафлат,
Дар дарси нуктасанҷон дар ком каш забонро.
Дар роҳи ишқ Мачнун, бояд гузашт аз ҷон,
Набвад канори дарё дарёи бекаронро.
Махфӣ, ба доми меҳнат гаштам асир охир,
Чун мурғи нозпарвар гум карда ошёнро.

Дидем базе дўстии шодиву ғамро,
Аз ҳарзадавӣ пой шикастем қаламро.
Пур гашт чу аз хоки фано чоми Чаму Кай,
Ороста ангор ту ин маснади Цамро.
Гаштем биёбони чаҳонрову ғузаштем,
Бар хоки муроде наниҳодем қадамро.
То дод зи бедод ситонам ба қиёмат,
Аз каф надихам домани пурчини ҳакамро.
Бар хуни шаҳидони ту дар ҳашр дият нест,
Лабташна ниҳон то ба кай ин теги ситамро.
Гар пой ниҳӣ дар ҳарами бутқада, Махфӣ,
Оҳиста, ки то рам надихӣ мурғи ҳарамро.

Агар зи нури таҷаллӣ шавад далел маро,
Зи лавҳи сина шавад маҳв қолу қил маро.
Илоҷи ташнагиям кай шавад зи оташи ишқ,
Бувад баробари як қатра рӯди Нил маро.
Зибаски гарқи гуноҳам, наметавонам рафт,
Агар ба Каъба далолат кунад Халил маро.
Кучост чазбаи ишке, ки аз диёри хирад
Кунад бурун ба як имон ҳазор мил маро.
Чигуна пой ба даръ ниҳам ба вақти убур,
Зи сӯзи сина бувад шӯъла Салсабил маро.
Фалак, зи бахти забунам ҳар ончи хоҳӣ кун,
Ки чашми меҳру вафо нест ҷуз асил маро.
Гуноҳи бахт чӣ бошад ба ман бигӯ, Махфӣ,
Чу рӯзгор шиносад аз ин қабил маро.

Ё рабуда чазби ишқам хуши матлуби маро,
Ё тағофул гашта садди роҳ маҳбуби маро.
Юсуфи гул пираханро дар чаман бар тан дарид,
Ку насиме, то кушояд чашми Яъқуби маро.
Шуд чунонам дил қавӣ дар қонфишониҳои ишқ,
Карда қонуни муҳаббат тарзи услуби маро.
Бас Сикандартолеам бошад фузун бар ҷойи хеш,
Бод агар хоҳад барад суйи ту мактуби маро.
Шустаам сад раҳ зи исён номаи аъмоли хеш,
Вой, гар хоҳад ба маҳшар зишт, ё хуби маро.
Ҳамнишинон, ҳиммате, к-охир фузуниҳои дард,
Бурд Махфӣ аз дили ман сабри Айюби маро.

Сад таъна бар оташ зада дуди нафаси мо,
Эй вой, агар сабр набудӣ кафаси мо.
Гар замзамаи мо шунавад, санг шавад нарм,
Андар дили пурдард садои чараси мо.
Кардем базе аз ситаму чаври ту фарёд.
Чуз гирия нашуд ёд зи фарёдраси мо.
Бингар ба тихидастии мо, к-аз сари химмат
Бар суфраи Ҳотам нанишинад магаси мо.
Аз дида шаби ҳаҷг зи бас хуни чигар рехт,
Шуд рашки гулистони Ирам мушти хаси мо.
Дар рохи вафо мо саги ишқем, к-аз аввал,
Карданд зи занчири муҳаббат бараси мо.
Гар оҳ кашад аз чигари сӯхта Махфӣ,
Оташ ба дили баҳр фитад аз нафаси мо.

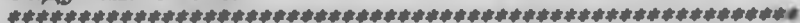
Нараст баҳра ба шавке зи хоки ҳастии мо.
Надод нашъаи завке шароби ҳастии мо.
Баҳори умри гиромӣ ба чустучу бигзаит.
Надид домани васле дароздастии мо.
Агар на лутфи Худой гунохи мо бахшад,
Ба парри коҳ наярзад худойпарастии мо.
Агар ба чашми ҳақиқат ниғаҳ кунӣ, бинӣ,
Ба боми Арши барин ин макоми пастиии мо.
Зи ҳамраҳон ҳама дунбол мондаӣ, Махфӣ,
Ба рӯзгор набошад бинои ҳастии мо.

Набудӣ гар зи тарки сар кулоҳе качкулоҳонро,
Зи торак кай рабудӣ тоҷи шоҳӣ подшоҳонро.
Ба пеши шамъ парвона самандартинате монда,
Кӣ тоб орад шарори шӯълаи оташнигоҳонро?!
Саросар водии ваҳшат чу дашти Карбало гардад,
Зи қотил гар иваз хоҳанд хуни бегуноҳонро.
Гирифтам он ки аз раҳмат гуноҳи осӣён бахшад,
Ба махшар бас бувад доғи хичолат русӣёҳонро.
Набошад гар далели раҳ муҳаббат, кай барад маҳмил
Ба водӣ бар сари Мачнун ба шаб гумкардароҳонро.
Барафкан бурқае аз рух ба оини шаҳаншоҳӣ,
Тасаллӣ кун ба дидорат тамоми додхоҳонро.
Машав навмед, эй Махфӣ, ки дар ҳангоми навмедӣ,
Шавад лутфи Худовандӣ паноҳе бепаноҳонро.

То баста шуд ба гулшани васли ту роҳи мо,
Маҳрам нашуд ба базми нигоҳат нигоҳи мо.
Чандон ба ёди гулшани васлат гириستم,
К-омад ба оби дида бурун барқи оҳи мо.
Моро ба чоҳу мансаби кас эҳтиёҷ нест,
Камтар зи тоҷи шоҳ набошад кулоҳи мо.
Эй гирия ҳиммате, ки дар ин дашти ташналаб
Хуррам зи оби дида нагардад гиёҳи мо.
Максуди қудсиён зи саволу ҷавоб нест,
Маҳфӣ, чу ҳаст лутфи Илоҳӣ гувоҳи мо.

Ишк борад ба дилам оташи расвоиро,
Баргузидам зи чаҳон ғушаи танҳоиро.
Қасди ман баҳри нигоҳе зи мурувват дур аст,
Кас гунаҳгор накардаст тамошоиро.
Булҳавас лофи муҳаббат задану хоҳиши чон,
Вой, гар ишк намедошт шиносоиро.
Барнаёяд ба муроди дили ман як нафасам,
То хирад дод ба ман мансаби доноиро.
Баҳри дидор бикун сайқали оинаи дил,
То дар он чилва диҳад хусни худороиро.
Ҳамчу Яъқуб назар бе ту зи олам бастам,
Чӣ кунам дур зи дидори ту биноиро.
Махфиё, умри азизат чу ба худрой рафт,
Тарк кун, тарк ту ин шеваи худроиро.

Ишқ ку, к-аз хештанбинӣ бурун орад маро,
То хирад ҳамраҳ бувад, кай дар чунун орад маро.
Ташнаи хуни худам умрест, хунрезӣ кучост,
К-аз мурувват бар лаби дарёи хун орад маро.
Гарчи беҳушам зи дарди ишқ баҳри имтиҳон,
Дар таҳаррик нолаҳои аргунун орад маро.
Нестам Айюб, аммо рӯзгорам ҳар нафас,
Бар сари роҳи бало баҳри шугун орад маро.
Қазбаи ишқе, ки чун Фарҳод аз ифроти ишқ
Тешае дар даст сӯи Бесутун орад маро.
Нест, Махфӣ, гар ба ман қазби муҳаббатро асар,
Ҳамчу Юсуф бар сари бозор чун орад маро.

То лаб нагузорад лаби соғар ба лаби мо,
Афсурда шавад шишаи базми тараби мо.
То зангзудои дили мо сайқали ишқ аст,
Хуршед барад нур зи маҳтобшаби мо.
Аз домани уммеди ту кутоҳ нагардад,
Чандон ки кунӣ хурд ту дасти талаби мо.
То субҳ бувад нашъаи мастӣ бувадаш ёд,
Ҳар кас ки кашад ҷуръаи моро ба лаби мо.
Чандон ки задам теша чу Фарҳод дар ин кӯҳ,
Ширин нашуд аз шарбати мақсуд лаби мо.
Мо зодаи хокем, чу хоке шуда, Махфӣ,
Беҳуда макун фикр зи аслу насаби мо.

Ба ман нанмуд гар бахтам раҳи кӯйи саломатро,
Зи чустучӯйи худ пайдо кунам роҳи маломатро.
Бирезам хуни дил чандон ба маҳшар аз пушаймонӣ,
Зи рашки чаннат-ул-маъво кунам дашти қиёматро.
Зи дафтарҳои исёнам намонад нуктае боқӣ,
Агар қадре бувад дар рузи ҳашр ашки надоматро.
Ниҳоли давлати дунё мазаллат бор меорад,
Ба сад мулки шаҳаншоҳӣ мадеҳ ганҷи қаноатро.
Барорам гар зи дил оҳе зи рӯи дард дар маҳшар,
Дихад бар боди ҳасрат хоки саҳрои қиёматро.
Ба маҳшар гар гуноҳатро бубахшад шафқати Эзид,
Зи каф осон мадеҳ, Махфӣ, ту домони шафоатро.

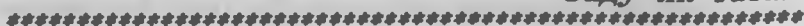

Ғам мекунад фузунӣ, эй дӯстон, Худоро,
Шояд нухуфта монад ин рози ошкоро.
Моро чу мум бигдохт ин оташи муҳаббат,
То чанд бошадат дил дар сина санги хоро.
Мурдему гардиши чарх раҳме накард бар мо,
То кай тавон ба душман, соҳибдилон, Худоро.
Мастиву тангдастӣ бадноми халқ созад,
Бо тарзи шаҳ чӣ нисбат дарвешӣ бенаворо.
Киштии умр бишкаст дар баҳри ноумедӣ,
Мушқил, ки боз бинем дидори ошноро.
Ҳосил нашуд чу ғаҳ-ғаҳ коме зи тири тадбир,
Тадбирро гузорам, гардан ниҳам қазоро.
Бигзашт мавсими гул, шуд нолаҳон булбул,
То кай шароби мастӣ, ё айюҳас-суқоро.
Барбод рафт дар ғам, ёрон захираи умр,
Бошад, ки гардиши чарх фурсат диҳад шуморо.
Эй хусрави замона, бикшо ду чашму бингар,
Дар номаи Сикандар аҳволи мулки Доро.
Ёрону базми ишрат, Махфиву кӯйи меҳнат,
Бо офият чӣ кор аст дарвешӣ бенаворо.

Ҳангомаи дил гарм ба май мекунам имшаб,
Ҳамсуҳбатии нолаи най мекунам имшаб.
Гарм аст маро сӯҳбату сар бар кафи даст аст,
Меҳмони сад Ҳотами Тай мекунам имшаб.
Аз дида равон ашкаму бар каф зи тило чом,
Фарёд ба ёди Ҷаму Кай мекунам имшаб.
Бас чазбаи шавки ту зи дил бурд инонро,
Аз шавки ту бас марҳала тай мекунам имшаб.
То чанд пайи қофилаи нафс тавон рафт,
Ин ноқа дар ин бодия пай мекунам имшаб.
Мафӣ, нафасе сард, ки дилро бишикофад,
К-ин сахтдилӣ чун шаби дай мекунам имшаб.

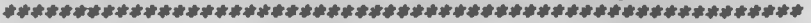
Хаёли чашми ҷоду кардам имшаб,
Гули мақсудро бӯ кардам имшаб.
Зи селоби сиришкам гашт тӯфон,
Ба оби зиндагӣ хӯ кардам имшаб.
Ба базми булбулон аз шом то субҳ,
Ба боғи ҳаҷр «ё ҳу» кардам имшаб.
Гирифтам хоки кӯятро дар оғуш,
Ниҳолиро ба паҳлӯ кардам имшаб.
Ба ғайри орзуи ҷони Махфӣ,
Ҳавои дил ба як сӯ кардам имшаб.

Дил чу ба ғам хӯ гирифт, тарки вафо з-ӯ талаб,
Ғам чу башодӣ нишаст, ҷавру ҷафо з-ӯ талаб.
Дил чу дуохоҳ шуд, бар дари Яздон чӣ бок,
Дасти таманно ҳазор завқи дуо з-ӯ талаб.
Чанд таассуф хӯрӣ баҳри бақои вучуд,
Ҷоми фано нуш кун, завқи вафо з-ӯ талаб.
Ҷониби оби ҳаёт Хизр гарат раҳбар аст,
Дар пайи ӯ роҳ гир, ҷоми бақо з-ӯ талаб.
Чанд ба бӯстон равӣ, хор ба поят шикаст,
Рашки гулистон нигар, нури зиё з-ӯ талаб.
Дар чамани орзу шабнами ашке бирез,
Махфии дастонсаро, нашъунамо з-ӯ талаб.

Дар тароват ҳеч боғе бех зи боғи гирия нест,
Партави хуршед равшан чун чароғи гирия нест.
Майкашон ашки надомат э-онки ҳангоми шароб,
Ташнаро осудагӣ чуз дар аёғи гирия нест.
Дидаи лабрезии хуноб асту аз афсурдагӣ,
Ҳамчу абри навбаҳорон дар димоғи гирия нест.
Чустучу кардам басте аз андалебони чаман,
Як гули хандони гулшан ҳамчу доғи гирия нест.
Дида чун абри баҳорон пур зи ашк айёмро,
Махфиё, аз бедимоғиҳо димоғи гирия нест.

Гарчи ман лайлиасосам, дил чу Мачнун дар ҳавост,
Сар ба сахро мезанам, лекин ҳаё занчири пост.
Булбул аз шогирдиям шуд ҳамнишини гул ба боғ,
Дар муҳаббат комилам, парвона ҳам шогирди мост.
Дар ниҳон хунем, зоҳир гарчи ранги нозанин,
Ранги ман дар ман ниҳон чун ранги сурх андар ҳиност.
Баски бори ғам бурун андохтам бар рузгор,
Чома нилӣ кард, инак бин, ки пушти ӯ дутост.
Духтари шоҳам, валекин рӯ ба факр овардаам,
Зебу зинат бас ҳаминам, номи ман Зебуннисост.

Мерасад мояи сад ноз, талабгор кучост,
Мефишонад намаке синаи афгор кучост.
Ақл мағлубу чунун ғолибу бас ҳавсала танг,
Гарм шуд дори аналҳақ, кашиши дор кучост.
Ман гирифтам, ки барафтод ниқоб аз рухи дуст,
Ку дилу ҳавсалаву тоқати дидор кучост.
Субҳидам боди сабо дар чаман ин гуфту гузашт:
Булбули дилшудаву равнақи гулзор кучост.
Бо хирад бознагардад дили савдозадагон,
Сар ки шуд бори бадан, қуввати дастор кучост.
Молики қофилаи умр барад ҳар нафасе,
Масти Юсуф сари бозор харидор кучост.
Махфиё, қону дилам низ ба дунболаш рафт
Баҳри як чуръаи май, хонаи хаммор кучост.

Ҳар кӣ бо санги маломат ҳамчу Мачнун хӯ гирифт,
Пеши арбоби назар чун гавҳар обуру гирифт.
Доми ҳар кас кай бигирад дар биёбон ваҳшу тайр,
Дасти эъҷози муҳаббат гардани оху гирифт.
Барнадорам сар агар, сад Хизр ояд бар сарам,
Баски улфат чашми гирён бо сари зону гирифт.
Подшоҳи ҳусн охир шуд асири қайди зулф,
Тираруйӣ Офтоберо ба доми му гирифт.
Орзуи сояи мо мекунад фарри хумой,
Мурғи дил то ошёнӣ сунбули гесу гирифт.
Тоби печутоби хуршеди чаҳонтобаш надошт,
Рафт зери зулфу чо дар гушаи абру гирифт.
Оқибат аз бевафоӣҳои ҷарҳи қачхиром,
Махфии бечора рафту аз чаҳон яқсӯ гирифт.

*****

Мужда, эй дил, ки зи ғам вақти начот омадааст,
Боз дар хонаи чон шамъи ҳаёт омадааст.
Нест андешаи инсону малакро гузаре,
Пеши хусни ту парӣ бас ба закот омадааст.
Гирди чоҳи зақанат ташналабу сӯхтаҷон,
Сабзаи хат зи пайи оби ҳаёт омадааст.
Шарбати ташналабон чуз ба лаби ширин нест,
Ин даҳонат зи азал хубби набот омадааст.
Чист ин сӯзиши ман шамъсифат то ба сахар,
Шуъларо бар чигарам гиря барот омадааст.
Баски дар ёди лабаш сурх навиштам, Махфӣ,
Очиз аз дасту дилам килку давот омадааст.

Зи дониш ном бурдан нанги ишқ аст,
Чунун зинатдеҳи авранги ишқ аст.
Чӣ ҳосил шуд маро коми дил аз ишқ,
Сари сулҳам кучо бо чанги ишқ аст.
Мазан Фарҳод теша бар дили кӯҳ,
Ки оташҳо ниҳон дар санги ишқ аст.
Зи берангӣ мазан дам дар муҳаббат,
Ки олам гунае аз ранги ишқ аст.
Қадам фаҳмида нех, Махфӣ, дар ин роҳ,
Чаҳон як мил аз фарсанги ишқ аст.

Эй, ки дар аҳди чамолат ишқи бевунёд нест,
Дар ҷаҳон як дил зи қайди зулфи ту озод нест.
Ҳеч кас аз дасти ҷаврат дар ҷаҳон доде нахост,
Оре, оре, дар тариқи хубруён дод нест.
Тухмати ишқе, ки бар Фарҳоду Мачнун бастаанд,
Доми тазвиरे бувад ишқе, ки модарзод нест.
Нозанинро, дило, шоҳу гадо яксон бувад,
Дар муҳаббат имтиёзи Хусраву Фарҳод нест.
Лаб зи гуфтугӯ бубанд, эй дил, ба корубори ишқ,
Булбулонро ҳосиле ҷуз нолаву фарёд нест.
Мурд Махфӣ аз ғами ҳаҷрат, накардӣ ёди мо,
Ёд бод инак Масех, аз дӯстонат ёд нест.

Мурғи дили ман сайди ҳарамхонаи ишқ аст,
Зинҳор мапиндор, ки бегонаи ишқ аст.
Хубон накушоаянд ба чуз гиря сари зулф,
Дасти талаби шавқ магар шонаи ишқ аст.
Эй вой бар он кас, ки лаболаб на зи дард аст,
Эй вой бар он дил, ки на вайронаи ишқ аст.
Чандин сухани ишқ, ки гуфтанду гузаштанд,
Дар мазҳаби ушшоқ як афсонаи ишқ аст.
Махфӣ, ману ин гушаи вайрона, ки дар даҳр,
Маъмури ҳамин гушаи вайронаи ишқ аст.

Хуснат намаке тоза ба доғи дили мо рехт,
Савдои ту шӯре ба димоғи дили мо рехт.
З-он пеш, ки равшан шавад ин шамъи муҳаббат,
Аз ишқи ту равған ба чароғи дили мо рехт.
Муфлис шуда айём зи бас судои алмос,
Бар синаи маҷрӯҳу ба доғи дили мо рехт.
Медод чу соқӣ тараби май ба ҳарифон,
Хунобаи ҳайрат ба аёғи дили мо рехт.
Ҳар захр, ки дар соғари ғам буд муҳайё,
Даврон ҳама дар коми фароғи дили мо рехт.
Махфӣ, раҳи водӣ чу гулистони Ирам шуд,
Бас хуни чигар ғам ба суроғи дили мо рехт.

То боди саборо ба гулистон гузаре ҳаст,
Мургони чаманро ба раҳи гул назаре ҳаст.
Навмед набояд шудан аз гардиши айём,
Ҳар шом ки ояд, зи пайи он саҳаре ҳаст.
Биншин нафасе булбули шурида, ки имруз
Бо нолаи зори дили ман ҳам асаре ҳаст.
Гар шарбати васлат ба лаби ташна надоданд,
Бемори ғами ишқи туро чашми таре ҳаст.
Чашмам ба раҳи қофилаи бӯйи висолат,
Дар кӯйи ту аз боди сабо то хабаре ҳаст.
Бедод макун ин ҳамахо бар дили Махфӣ,
Андеша намо, гайри ту ҳам додгаре ҳаст.

Бутпарастонем, бо ислом моро кор нест,
Гайри тори зулф моро риштаи зуннор нест.
Беш аз ин, эй ақл, бар ман таъни расвой мазан,
З-он ки мастони муҳаббатро маломат ор нест.
Мӯсие бояд, ки пойи дил ниҳад бар дори ишк,
Булхавас, биншин, ки роҳи кӯчаву бозор нест.
Ҳамдаме гар нест, эй дил, рӯзи меҳнат гу мабош,
Мӯнисе зиндониёнро беҳтар аз девор нест.
Ошноёнро чӣ пеш омад, мурувватро чӣ шуд?
К-аз вафои ошноӣ дар ҷаҳон осор нест.
Лаззати дарди муҳаббатро зи бедардон мапурс,
Қадри сихҳатро надонад ҳар кӣ ӯ бемор нест.
Субҳидам боди сабо мегуфт бо мурғи ҷаман:
- Ноларо таъсир набвад гар дили афғор нест.
Зодаи дардему аз хуни чигар парвардаем,
Кӯҳҳои ғам агар ояд, ҷаве озор нест.
Махфиё, гар васл хоҳӣ, бо ғами ҳичрон бисоз,
К-андарин гулзори олам як гули беҳор нест.

Эй, хусни ту ороиши саҳрои қиёмат,
В-эй, нози ту барҳамзани ғавғои қиёмат.
Гар чехра намой зи паси пардаи маҳшар,
Ҳангома шавад гарми тамошои қиёмат.
Чун ваъдаи дидори ту афтод ба маҳшар,
Кори ҳама афтод ба фармои қиёмат.
Бар синаи ҳар кас зи ғами ишқи ту доғ аст,
Сард аст бар он оташи гармои қиёмат.
Ҳар рӯз қиёмат гузарад бар дили Махфӣ,
То чанд тавон ваъда ба фардои қиёмат.

Даро ба хонаи арбоби дил, ки чо ин чост,
Тариқи мардуми бегонаошно ин чост.
Ба ҷустуҷӯи Масеҳо марав, ки аз сари сидк,
Ҳазор дард бувад, гар туро даво ин чост.
Шукуфтани дили булбул ба боғ аз он бошад,
Ки субҳу шом ба уммеди гул сабо ин чост.
Кучост аҳли диле, то ба Сомирӣ гӯяд:
- Миси иёр биёр, ки кимиё ин чост.
Ба ҷустуҷӯи висолат дилам ба хонаи чашм,
Зи роҳи ашк дарояд, ки нақши по ин чост.
Мачу зи боди сабо, дида, бӯи пироҳан,
Ки гарди қофилаи Мисри тутиё ин чост.
Машав ба Каъба равон аз пайи дуо, Махфӣ,
Биё, биё, ки иҷобатғаҳи дуо ин чост.

Бо гулшани ғам соз, ки боғе беҳ аз ин нест,
Хун хӯр ивази май, ки аёге беҳ аз ин нест.
Парвона таҳаммул куну маҳтобнишин бош,
Дар хонаи муфлис, ки чароғе беҳ аз ин нест.
Ҳангома кунам гарм ман аз нашъаи сӯхбат,
Дар мазҳаби аҳбоб димоғе беҳ аз ин нест.
Маъшуку маю гулшану чамъияти хотир,
Хуш бош, ки асбоби фароғе беҳ аз ин нест.
Сузи чигарам шуъла ба фонуси бадан зад,
Бар синаи ошиқ ғули доғе беҳ аз ин нест.
Махфӣ наниҳад гом ба роҳе, ки бувад ком,
Дар роҳи талаб ҳеч суроғе беҳ аз ин нест.

Меравам имшаб туро бедор хоҳам карду рафт,
 Накди чонро сарфи як дидор хоҳам карду рафт.
 Баски гириям дар фироқат ҳамчу абри навбахор,
 Водии хичрон гулу гулзор хоҳам карду рафт.
 Наштаре дорам ниҳон дар синаи ҳар нолае,
 Бас дили аҳли ситам афгор хоҳам карду рафт.
 Дин агар ин асту имон ину аҳли қибла ин,
 Риштаи тасбехро зуннор хоҳам карду рафт.
 Мезанам лофи аналҳақ бар сари бозори ишк,
 Тоза Мансуре дигар бар дор хоҳам карду рафт.
 Чанд рӯзе гар диҳад фурсат маро пайки ачал,
 Фикр бар ҳоли дили бемор хоҳам карду рафт.
 Боғбон, биншин дар ин гулшан ба коми дил, ки ман
 Ҳамчу булбул нолаҳои зор хоҳам карду рафт.
 Дарди дилро чун дар ин бозор дармон нест ёфт,
 Дарди дил арзон дар ин бозор хоҳам карду рафт.
 Кай бурун ояд ба афсун аз сари савдои ишк,
 Сар чу Мачнун дар сари ин қор хоҳам карду рафт.
 То кунам ҳоли диле равшан зи чашми ашкрез,
 Вақти рафтан гирияи бисёр хоҳам карду рафт.
 Чун ба осонӣ намегардад муяссар коми дил,
 Махфиё, бас тарки ин душвор хоҳам карду рафт.

Корвони умр рафту нақши пое барнахост,
Аз диروي нокаи хастӣ садое барнахост.
Фитнаи танҳову пои хеш ҷое бар замин,
К-аз барои дардмандонат балое барнахост.
Рузгорам аз пайи маҳмил ба гумроҳӣ гузашт,
Дар биёбони таманно раҳнамое барнахост.
Шуд чунон кутаҳ забони ҳиммати аҳли карам,
Бар сари хони мурувватҳо салое барнахост.
Шуд хазон фасли баҳори умр бар шохи гуле,
Як шаб аз мурғи нишоти ман навое барнахост.
Теша бар санге бизад Фарҳод дар кӯхсори ишқ,
К-аз миёни санг охи мубталое барнахост.
Охи Маҳфӣ суҳт оламро, валекин ошкор
Дар ҷаҳон аз гиряаш дуде зи ҷое барнахост.

Ман булҳаваси ишқаму бо ман хунаре нест,
Гумгаштаи ин роҳаму аз ман хабаре нест.
Хуршеди ҷаҳонтобаму нашнохт маро ҳеч,
Афсӯс, ки соҳибназаронро назаре нест.
Рӯзе ки занад мавҷ муҳити карами дӯст,
Хиҷлатзадагонро зи маъосӣ асаре нест.
Онам, ки дар оинаи асрори Илоҳӣ
Чандон ки назар мекунам, аз ман асаре нест.
Булбул ба фиғон кӯш, ки дар гулшани уммед,
Аз доғ дар ин боғ гуле тозатаре нест.
Гоҳе ба ҷарас ҳамраҳу гоҳе ба фиғонам,
Дар қофилаи ишқ зи ман пештаре нест.
Навмед набояд шудан аз гардиши айём,
Шоме ба ҷаҳон нест, ки уро саҳаре нест.
Дил дар қафаси сина кунад сайри гулистон,
Ҷон, мурғи чаман, шавқ кам аз болу паре нест.
Эй дида, сиришке, ки ба ҳангомаи ушшоқ,
Сомони нишоте, ки ба ҷуз чашми таре нест.
Афсурдаву пажмурда чу гулҳои хазон бод,
Аз оташи ишқат, ки ба ҳар кас шараре нест.
Махфӣ, ба тақопуйи ҳавас чанд тавон буд,
Ҳосил ба ҷаҳон ҳеч ба ҷуз дарди саре нест.

Дарси ишқатро баёни дигар аст,
Ин мударрисро забони дигар аст.
Ахтаре ахтаршиносони туро
Бо фалак ҳар дам қирони дигар аст.
То ба кай саргарми кори ин ҷаҳон,
Ин ҷаҳонро ҳам ҷаҳони дигар аст.
Аз шароби ишқ месӯзад чигар,
Нуқли ин май аз макони дигар аст.
Дар миёни халқ мечӯянду нест,
Толиби Ҳақро макони дигар аст.
Раҳрави роҳи талабро ҳар қадам,
Ҳамраҳӣ бо корвони дигар аст.
Ҳамчу Хуршеди ҷаҳон ҳар зарраро,
Бо ғамат рози ниҳони дигар аст.
Кас намедонад, ки манзил дар кучост,
Ҳар касе аз корвони дигар аст.
Дарнаёбад ғайри чашми ҳақшинос,
Марди майдонро нишони дигар аст.
Дарнаёбад ҳар касе асрори ишқ,
Ин муаллимро забони дигар аст.
Партави иқболи соҳибҳимматон,
Махфиё, аз осмони дигар аст.

Чу нест аҳли карамро карам дуо боис,
Атои дӯст нахоҳад ба чуз хато боис.
Ба ғайри хост карам кун, ки хаст аз ҳиммат,
Ба пеши аҳли карам нолаи гадо боис.
Чӣ бок дасти мурувват агар замона кашид,
Ба корсозии мо фазли Кибриё боис.
Вучуди мо адаморо шуда адамфарсо,
Ба офариниши мо бин чӣ чизҳо боис.
Ба пойи саъй наёяд ба даст чун давлат,
Маҳоли ақл бувад чустуҷӯи мо боис.
Зи рӯзгор шикоят на тарзи инсоф аст,
Чу дар губори дилам гашта муддао боис.
Ривочи сиккаи ишқам, ки бар сари бозор,
Миси вучуди маро нест кимиё боис.
Ба рузи воқеъа аз ҳамгинон мурувват хох,
Висоли Юсуфу Яъқуб шуд ҳаё боис.
Зи бозпурси қиёмат чӣ бим, эй Махфӣ,
Чу баҳри афви гуноҳ аст Мустафо боис.

Туй дар мулки хубӣ соҳиби тоҷ,
Ба побӯси ту хубон ҷумла муҳтоҷ.
Ба дасти кас наёяд чини зулфат,
Расида пояи хуснат ба меъроҷ.
Сари зулфи ту бо зулфи парешон,
Матои куфру динро кард тороҷ.
Агар хоҳӣ хирочи ҳусн ғирӣ,
Ба миннат Юсуфи мисрӣ диҳад боҷ.
Агар побанди ишқат дил намебуд,
Зи иқлими бадан мекардам ихроҷ.
Ба хуни бегуноҳон саъй кам кун,
Макун равшан чароғи зулми Ҳаччоҷ.
Зи тӯфони сиришки дида, Махфӣ,
Шуд охир домани ман баҳри маввоҷ.

Бе шабнами лутфат ба чаман нашъунамо ҳеч,
Бе партави рӯят ба рухи Шамс зиё ҳеч.
Мавҷӣ, ки муҳити карамат мавҷ барорад,
Ҳар мавҷаи ҳар мавҷ дусад мавҷи ҷафо ҳеч.
Гар хуни ҷигар дар раҳат аз дида бирезад,
Бе ҳусни қабулат ба самак то ба само ҳеч.
Бе рӯи ту кавнайн ба як ҷав наситонам,
Бе чилваи ҳусни ту маро ҳарду саро ҳеч.
Рафтем аз ин ғамкадаву аз ғами айём,
Дар бадрақаи хеш надидем бақо ҳеч.
Махфӣ, ба фиғон кӯш, ки дар гулшани мақсуд,
Бе замзамаи мурғи чаман созу наво ҳеч.

Тоза месозад гули пажмурдаро номи сабуҳ,
Рӯҳ мебахшад равони мурдаро чоми сабуҳ.
Ғунча, то кай хоби ғафлат, ғушаи чашме бимол,
Дида равшан мекунад дар боғ пайгоми сабуҳ.
Бодаро лабрес кун, соқӣ, ки бар майхорагон,
Турфатулайне бувад огозу анчоми сабуҳ.
Баҳри сайди андалебон эҳтиёчи дом нест,
Дар ғулистон барги гул шуд ҳалқаи доми сабуҳ.
Аз фуруғи рӯи шабхезон ба сони Офтоб,
Нур меборад чу борон бар дару боми сабуҳ.
Базми моро нест гар шамъе сахаргах, ғу мабош,
Таъна бар Хуршед дорад бодаи чоми сабуҳ.
Кам найӣ аз булбуле, Махфӣ, баровар нолае,
Бар хирадмандон харом аст хоби ороми сабуҳ.

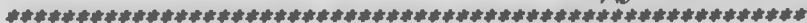
Чӣ гуна номи ту орем бар забон густох,
Ки номи ту натавон бурд ҳар замон густох.
Тавофи Каъбаву майхона аз бурун кардам,
Даруни хона бошад чу меҳмон густох.
Ба ғайри қуввати бозуи ишқ қудрат нест,
Ки мурғи рӯҳ нишинад бар ошён густох.
Шаби висол ниғаҳ дор, дида, поси адаб,
Ки андалеб набошад ба ғулрухон густох.
Чӣ ҳикмат аст надонам, ки бо сипехри баланд,
Ситорагон ҳама маҳҷубу осмон густох.
Ту Юсуфиву чӣ Юсуф, ки мисриён яксар,
Ба нози ҳусни ту карданд нақди чон густох.
Маҳоли ақл бувад арзи ҳоли худ, Махфӣ,
Ба дарғаҳе, ки дар он нест посбон густох.

Бар ёди ту шаб сели сиришкам чигарӣ буд,
К-аз мавҷаи хун киштии чашмам сафарӣ буд.
Ҳар тарф, ки андешаи ман сохт шикастам,
Чун кори маро умр ҳамин шишагарӣ буд.
Аз оташи ғам гарм нашуд ин дами сардам,
Азбаски ба оҳам асари беасарӣ буд.
Бигсехт нафас силсилаи ох, в-агарна
Ин силсила то кунгураи Арши барӣ буд.
Ангушти таассуф бигазидему гузаштем,
Бар умри талафкарда, ки дар беҳабарӣ буд.
Гардида маро дидаи Яъқуб кучо рафт,
Он буд, ки оғӯши насими саҳарӣ буд.
Махфӣ, ба рухат пардаи уммед дариданд,
Аз яъс чу корат ҳама дар пардадарӣ буд.

Аз дарди дилам мурғи ҳаворо кӣ хабар кард?
Дар боғи дилам боди саборо кӣ хабар кард?
Бахти сияҳам буд ниҳон аз назари халқ,
Шабро кӣ нишон доду азоро кӣ хабар кард?
Бо чавру чафо буд диламро сари лутфат,
З-ин воқеъа арбоби вафоро кӣ хабар кард?
Барҳам шудани зулфи ту чамъияти дил буд,
Бо шарм кӣ ин гуфту ҳаёро кӣ хабар кард?
Аз рӯйи риёе, ки чафои ту маро буд,
Ғаммоз кӣ шуд, рӯву риёро кӣ хабар кард?
Ман будаму андешаи иқлими қаноат,
Кӣ арз ба шах карду гадоро кӣ хабар кард?
Махфӣ, ба ту дар хоб намуданд давое,
Бо дард чӣ кас гуфту балоро кӣ хабар кард?

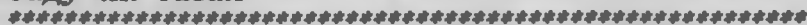
Рузи навмедӣ чу ояд, ошно душман шавад,
Ғам чудо, шодӣ чудо, давлат чудо душман шавад.
Ҳар кӣ пеш аз вақт дармонхоҳи дарди сар шавад,
Ғар ҳақимаш Бӯалӣ бошад, даво душман шавад.
Чун зи булбул бахт баргардад ба рағми богбон,
Хусни гулро чунбиши боди сабо душман шавад.
Ру ба сӯи ҳар кӣ орам, ру бигардонад зи ман,
Бахт чун гардад забун, бар тан қабо душман шавад.
Бар муроди мо вазад дарҳам агар боди мурод,
Дар муҳити офият ҳам нохудо душман шавад.
Нест, Махфӣ, дар дили мо бо касе чун душманӣ,
Ҳар кӣ бо мо душман аст, ӯ бо Худо душман шавад.

Аз чафо аҳли вафоро нақзи паймон кай шавад,
Ҷонсупори теги истигно пушаймон кай шавад.
Ошиқонро хоҳише ҷуз хоҳиши маъшук нест,
То гулистон нашкуфад, булбул ғазалхон кай шавад.
То парешонӣ нагирад дар парешонӣ камол,
Ҷамъи ҷамъият ба ҳам дастугиребон кай шавад.
Нестӣ омад вучуди ҳастии аҳли вучуд,
Кофар аз ҳарфи мусалмоне мусалмон кай шавад.
Гиряро доруи ғам ғуянд, ҳарфе беш нест,
Ҳар ҷароҳат судои алмоси дармон кай шавад.
Талхии заҳри шикебой калиди куфлхост,
Кори бесомону бесабрӣ ба сомон кай шавад.
То нагардад шӯълаафрӯз оташи деги ҳасад,
Нархи Юсуф бар сари бозор арзон кай шавад.
Дар мазоке дарнаёяд то таоми бенамак,
Ҳоҷати дасти татовул бо намакдон кай шавад.
Лаззати дарде агар ёбам, ба сад ҷон мехарам,
Ҷинси ноёб аст, эй Махфӣ, фаровон кай шавад.

Бар муроди мо на ин гардуни дун кам меравад,
Бар муроди дигарон ҳам гардани ҳам меравад.
Ин дилозорӣ фалак бо мо на танҳо мекунад,
Расму оин аст, к-аз даврони Одам меравад.
Нестам озурдахотир чун ба даври рӯзгор,
Шодмонӣ даст дар оғӯши мотам меравад.
Нозанинон по ниҳанд аз ноз ҳар ҷо бар замин,
Ҳамчу Мачнун сад ҳазоронро фароҳам меравад.
Нест ӯ бедарди захми ишкро лаззатшинос,
К-аз паи Исои Марям баҳри марҳам меравад.
Шишаро бикшо даҳан, соқӣ, ки аҳли завқро,
Ҳайф меояд бар он умре, ки бо гам меравад.
Тарки худроӣ намо, эй дил, ки дар даргоҳи ишқ,
Ҳар кӣ меояд зи худ бегона, маҳрам меравад.
Махфиё, наздики аҳли ҳиммат аз беҳимматист,
Бар забон онро, ки зикри номи Ҳотам меравад.

Ҷози ту каломест, ки тафсир надорад,
 Нози ту паёмест, ки тақрир надорад.
 Бикшаст хирад хомаву бигрифт давотам,
 Дар кунҳи камоли ту, ки таҳрир надорад.
 Масчуди кавокиб шудани Юсуфи ҳуснат,
 Равшан шуда хобест, ки таъбир надорад.
 Сад сол дар ин раҳ накунад марҳалае тай,
 Гар роҳрави ишқи ту шабгир надорад.
 Ранчидани маъшуқ ба ғайр аз гунаҳи мо,
 Тақдири аласт аст, ки тадбир надорад.
 Савдои сари зулфи ту дар сина ниҳонӣ,
 Дар пой диле айб, ки занҷир надорад.
 Дар мазҳаби мо дам задан аз ишқ ҳаром аст,
 Мурғе, ки ҳавои гули Қашмир надорад.
 Аз чунбиши боде, ки туро хона хароб аст,
 Ин хонахароб ин ҳама таъмир надорад.
 Махфӣ, ба хазон соз, ки бустони таманно,
 Чун нақши хаёлест, ки тасвир надорад.

Фигони булбулон имшаб ба ҳар гулшан асар дорад,
Магар дарду алам охе ба дунболи сахар дорад.
Ба кини ман камар баста, магар ин бахти баргашта,
Ки аз рӯзи дигар ҳар рӯз чонамро батар дорад.
Гаҳе парвона месузад, гаҳе шамъ аз чудоиҳо,
Ба олам ҳар киро бинӣ ту доғе бар чигар дорад.
Ба чонам кай шавад ҳосил ба осонӣ, ки шуд умре,
Ситам аз рӯйи қудрат даст бо ман дар камар дорад.
Магар чашм аст сар то пойи ин чархи ҷафопеша,
Ки ҳар ҷо меравам ин қачниҳодам дар назар дорад.
Шудам Яъқуби хичрону наёмад буйи пирохан,
Писарро нест он меҳре, ки дар хотир падар дорад.
Ҷафочӯё, ситамгоро, ҳазар аз охи мазлумон,
Ки тири охи мазлумон ниҳон дар санг асар дорад.
Ба кори кас намеояд хунар, Махфӣ, дар ин олам,
Хари Исо хунарманд аст, гар дар киса зар дорад.

Аз онам мурғи дил имшаб сӯйи гулзор меояд,
 Ки бо боди сабо бӯе зи зулфи ёр меояд.
 Машав озурдадил, Мачнун, зи санги кӯдакон ҳаргиз,
 Ки з-инсон бар сари ошиқ бало бисёр меояд.
 Зи бас Фарҳод зад теша ба кӯҳи Бесутуни ишк,
 Ҳанӯз аз Бесутун он нолаҳои зор меояд.
 Сари осудагӣ дорӣ, сари аҳли маломат шав,
 Ки бар сар ҳар кӣ ояд бар сари дастор меояд.
 Чӣ ғам гар бар сари кӯят зи занчири чунун оям,
 Бараҳман ҳам ба гирди Каъба бо зуннор меояд.
 Забун з-ин аст гар ҳар рӯз аз рӯзи дигар толеъ,
 Чаро чанде маро имсол ёди пор меояд.
 Гуруҳи офияткешон ҳазар аз мавҷаи туфон,
 Ки аз дарёи чашмам чӯйи хун бисёр меояд.
 Ба тавфи каъбаи Лайлӣ аз он Мачнун намеояд,
 Ки Лайлӣ ҳар нафас дар дидааш сад бор меояд.
 Сари дори муҳаббатро шариятдон муҳайё кун,
 Ки Мансури дигар инак ба пой дор меояд.
 Ба вақти нотавониҳо зи болинам макаш доман,
 Ки қувват дар аёдат бар тани бемор меояд.
 Намедонам чӣ сир аст, ин ки дар дайру ҳарам, Махфӣ,
 Ба ғуш аз ҳар тараф овози истиғфор меояд.

Зи хуни дил чигарро дом карданд,
Шароби ишқ онро ном карданд.
Дилу чон мегудозад оташи ишқ.
Ҳаваснокон хаёли хом карданд.
Хуморолудагони бодаи ишқ,
Ба чои бода хун дар чом карданд.
Ба қасди сайди дилҳо нозанинон,
Сари зулфи парешон дом карданд.
Ҳаловатдидагони шарбати ишқ,
Зи заҳри ноб ширин ком карданд.
Муҳаббат чок зад домони Юсуф,
Зулайхоро абас бадном карданд.
Касонеро расад лофи муҳаббат,
Ки чон таслими як ибром карданд.
Сиришки дидаро бо оташи дил,
Мураккаб карда ҳичрон ном карданд.
Дигар, Махфӣ, чӣ фикри сангу ном аст,
Ҳарифон чун туро бадном карданд.

Душ обе бар рухи зардам зи чашми тар заданд,
Аз гули гулзори ишқам дастае бар сар заданд.
З-аввали шаб дидаву дил дар хаёли диди дӯст,
То тулуъи субҳ аз хуни ҷигар соғар заданд.
Мурдам аз лабташнагию тар накардам кому лаб,
Ҷоми истиғнои ман бурданду бар Кавсар заданд.
То бихонам хутбаи ишқи туро пинҳон зи халк,
Дар даруни каъбаи дил баҳри ин минбар заданд.
Ҳар кӣ чун Мачнун ба водии муҳаббат по ниҳод,
Бар сари хори мағелон баҳри он наштаг заданд.
Бар дили мо дар даруни сина аз миҷғони ноз,
Нозанинон новаке бар новаки дигар заданд.
То нагардад воқифи роҳи муҳаббат ҳеҷ кас,
Шабравон занҷир дар пой дили раҳбар заданд.
Аз дари дайру ҳарам азбаски ҳоҷат хостам,
Қуръаи қорам ба акси муъмину кофар заданд.
Аз даруни каъбаи мақсуд нашнида ҷавоб,
Дардмандони муҳаббат ҳалқаҳо бар дар заданд.
Баски менолад дилам дар сина аз аҳли ситам,
Доди ман доданду бар аъдои ман ханҷар заданд.
Аз фуруғи партави рӯи паризодон чунин,
Оташи бетоқатӣ дар синаи Озар заданд.
Куч кун, Махфӣ, аз ин водӣ, ки арбоби ҳимам,
Хаймаи ворастиғӣ дар водии дигар заданд.

Дур бод аз тан саре, к-ороиши доре нашуд,
Бишканад дасте, ки хам бар ғардани ёре нашуд.
Дар киёмат сар чӣ сон берун кунад аз чайби хок,
Синаи он кас, ки доғи лоларухсоре нашуд.
Дар назар шоҳид надорӣ, дида аз олам бипуш,
Кӯр беҳ чашме, ки лаззатгири дидоре нашуд.
Сад баҳор охир шуду ҳар гул ба фарке чо гирифт,
Ғунҷаи доғи дили мо зеби дасторе нашуд.
Ҳайф бар аммомаи зоҳид, ба чандин печутоб
Риштаи тасбеҳ гашту тори зунноре нашуд.
Ҳар матоеро харидорест дар бозори даҳр,
Пир шуд Зебуннисо, уро харидоре нашуд.

Эй дил, биёву хонаи умрат хароб гир,
 Бар ёди рафтагон ду-се чоми шароб гир.
 Фурсат шумар ғанимату дарёб файзи умр,
 Гул чин ба рағми булбулу булбул ба хоб гир.
 То кай барои дона ту бошӣ асири дом,
 Эй мурғи дил, бар оташи ҳасрат кабоб гир.
 Мурдадиле, ки чеҳра намоёд, хубоб дон,
 Ҳар меҳнате, ки рӯ бидихад, мавҷи об гир.
 Бар корубори ҳеч кас ангушти рад манех,
 Ҳар заррае ки ҳаст, Маҳу Офтоб гир.
 Аз гардиши замонаву гардун машав малул,
 Ин киштзори тухми надомат шароб гир.
 Бар рӯи хеш меҳнати айём дарписанд,
 Ҳар мушкиле ки рӯ бидихад, фатҳи боб гир.
 Ҳар пардае, ки аз руҳи мақсуд барфитад,
 Бар чеҳраи муроди худ онро никоб гир.
 Махфӣ, биё ба арсаи девони мулки Ҳинд,
 Мардона ҳар савол ки дорӣ, ҷавоб гир.

Эй мунаввар аз рухат ҳар рӯз айвоне дигар,
В-эй ҷамолат ҳар шабе шамъи шабистоне дигар.
Субҳи содиқро намози шом аз айвони ҳусн,
Бар ҳилоли абруят хуршеди тобоне дигар.
Ноқе гумкарда роҳи Каъба, Лайлиро чӣ ғам,
Каъбаи дилро бувад раҳ бар биёбоне дигар.
Панҷа зад дасти таманно боз дар занчири зулф,
Дил гарав кардам ба пеши номусалмоне дигар.
Оташи намрудӣёро «ло уҳибб-ул-офилин»,
Бар Халили худ кунад ҳар дам гулистоне дигар.
Нохудо гар Нӯҳу гар Хизр аст дар дарёи ишқ,
Печиши ҳар мавҷ бошад мавҷи тӯфоне дигар.
Лахти дилро з-ӯ гарав банди ману мижғони ман,
Бар сари ҳар хор дорам рашки бустоне дигар.
Муъҷизи пайгамбарӣ ҳуснат, ки имон оварад,
Дар хамаи ҳар тори зулфат кофаристоне дигар.
То нишон аз Мисри ҳастӣ ҳаст, ихвонони даҳр,
Аз ҷаҳ андозем ҳар дам моҳи Канъоне дигар.
Бар дилам, Махфӣ, сабук шуд бори ғам аз оҳи сард,
Кош мебудӣ маро оҳи парешоне дигар.

Мурдам аз заъфи хумору ташнаи комам ҳанӯз,
Мағз шуд дар устухонам пухтаву хомам ҳанӯз.
Шухраи офок гаштам дар мусибат доштан,
Ҳамчу тифлон дар раҳими даҳр гумномам ҳанӯз.
Дарнавардидам биёбони адамро сарбасар,
Монд зери пардаи оғоз анчомам ҳанӯз.
Нотавониҳо чунонам кард, к-аз заъфи бадан,
Дод сайёдам начот аз меҳр дар домам ҳанӯз.
Шуд тижй хумхонаву паймонаи май баршикаст,
Ман дар ин даври мусалсал захроҷомам ҳанӯз.
Дил зи дастам рафту савдои чунунам дар сар аст,
Талхии комам ба кому толиби комам ҳанӯз.
Офтоб ояд бурун, Махфӣ, ман аз бими асас,
Ҳамчу дарди дил чигар бар гушаи бомам ҳанӯз.

Аз он гӯям сухан ман камтар имрӯз,
Ки дорам ишки дигар бар сар имрӯз.
Саманди ҳиммати хуш кардаам зин,
Фалакро мениҳам чул бар хар имрӯз.
Чунон талхии айёмам рабуда,
Ки заҳр аст дар мазоқам шаккар имрӯз.
Намедонад касе қадрам, в-агарна,
Манам оинаи Искандар имрӯз.
Задам сарпанчае бо турраи зулф,
Зи ту гаштам мусалмонкофар имрӯз.
Ҳама хандон зи ман, гирён дар ин базм,
Магар зоидаам аз модар имрӯз.
Пас аз умре ба бозӣ чеҳраи бахт,
Бурун меоварам аз шашдар имрӯз.
Биё Мачнун, ки Махфӣ аз назархо,
Манам дар роҳи водӣ раҳбар имрӯз.

*****

Зоди роҳи ишки Мачнун чашми гирён асту бас,
Ошиқонро маскану маъво биёбон асту бас.
Гар вазад боди муроде ҳам наёяд бар канор,
Киштии мо номуродон мавчи тӯфон асту бас.
Мешунидам хусро сомони он дил бурдан аст,
Чун бидидам турраи зулфи парешон асту бас.
Сими даст афшон чӣ мехоҳӣ, ки баҳри имтиҳон,
Сими холис чехраи сими ятимон асту бас.
Гаҳ ниқоби рӯю гоҳе доми дилҳо мешавад,
Хусро чамъият аз зулфи парешон асту бас.
Андалеб, аз бевафоиҳои гул ин шиква чист?
Шоҳиди гул дар вафо чоки гиребон асту бас.
Нолаву афғони ту пушида, Махфӣ, то ба кай,
Зинати гул дар чаман аз андалебон асту бас.

Аз дили ғамдидай, холи дили пурхун мапурс,
Дар даруни хонай, аз мардуми берун мапурс.
Ҳеч кас дар ҳеч гоҳ аз холи дил огоҳ нест,
Нози Лайлӣ бину аз холи дили Мачнун мапурс.
Ҳарчи пеши ман бувад, аз қуввати толеъ бувад,
З-ин парешноии ман аз гардиши гардун мапурс.
Хонумонам рафт барбоду ситам, эй чашми тар,
Чун нампурсад касе аз ман, ту ҳам акнун мапурс.
Рашки дарёи муҳит аст ашки гавҳарбори ман,
Дида аз ман қиссаи афзунии Ҷайхун мапурс.
Рузгоре шуд, ки ман дурдикаши майхонаам,
Махфиё, дар базми ман аз бодаи гулгун мапурс.

Эй дил, асири доми ҳавову ҳавас мабош,
Ғофил зи ёди ҳамнафасон як нафас мабош.
Саргашта рӯзу шаб ба таманнои ин ҷаҳон,
Бо нолаҳои зор ба сони ҷарас мабош.
Бар орзуи ботили худ остин фишон,
Дар зери пову дасти ҳар хору ҳас мабош.
Макшо забон ба гуфтушунуди ҳавои нафс,
Чун мурғи нуктасанҷ асири қафас мабош.
Хоҳӣ ки обрӯй нарезӣ ба зери хок,
Бар суфраи замонаи дун чун магас мабош.
Махфӣ, зи номуродии айём нола чист,
Ғар бар муроди хеш наравад, дастрас мабош.

Ошиқам, ошиқ, маро гар чон набошад, гӯ: мабош,
Дарди ошиқро агар дармон набошад, гӯ: мабош.
Ҳар баҳореро чу осеби хазоне дар пай аст,
Ғунҷаи дил гар маро хандон набошад, гӯ: мабош.
Ман ки чун парвона бар оташ задам худро чу шамъ,
Бар сарам гар маҳраме гирён набошад, гӯ: мабош.
Ман ки додам дил ба савдои парируёни Ҳинд,
Рози пинҳонам агар пинҳон набошад, гӯ: мабош.
Киштии умрам фано шуд дар муҳити орзу,
Дидаро гар мавҷаи тӯфон набошад, гӯ: мабош.
Дил чу шуд сайди муҳаббат дар раҳи уммеду бим,
Мар варо маскан биёбон он набошад, гӯ: мабош.
Дар фироқат дил зи дастам рафту чон ҳам меравад,
Дар тани бечони ман гар чон набошад, гӯ: мабош.
Дар раҳат хуни чигар аз чашми дил афшондаам,
Гар ба хун оғуштаам, миҷгон набошад, гӯ: мабош.
То ки маҳкуми сағи нафсем, Махфӣ, ин қадар,
Гар сагеро кудрати фармон набошад, гӯ: мабош.

*****

Агар ошиқ шудӣ, девона мебош,
Гаҳе булбул, гаҳе парвона мебош.
Агар дар сар туро савдои ишқ аст,
Чу Маҷнун аз хирад бегона мебош.
Ба бегона агар дардошноӣ,
Зи базми ошно бегона мебош.
Гулистон пургулу мино пур аз мул,
Ба рағми булбулон мастона мебош.
Макаш бори маю соқиву мино,
Пур аз хуни чигар паймона мебош.
Ба водии муҳаббат з-оташи ишқ,
Гаҳе гофил, гаҳе девона мебош.
Кушояд ҳар кӣ бандад дар ба рӯят,
Махӯр, Махфӣ, ғаму мардона мебош.

Агар мардӣ, ба раҳ мастона меракс,
Ба пеши махраму бегона меракс.
Муҳаббат ҳар кучо базме кунад гарм,
Ба сони булбулу парвона меракс.
Машав аз баҳри дона сайди сайёд,
Чу мургони чаман бе дона меракс.
Либоси офият берун кун аз бар,
Чу оқил пеши ҳар девона меракс.
Чу Мачнун аз вафо дар ҷазбаи ишк,
Ба ҳар вайронаи ин хона меракс.
Ба базми май бинех бар лаб лаби ҷом,
Ба ёди шишаву паймона меракс.
Бигардад гар туро вайрона маъмур,
Ҳумоосо дар ин вайрона меракс.
Мадех, Махфӣ, зи каф ҷоми муҳаббат,
Миёни ошиқон мастона меракс.

Ҳар киро гарм аст бо зулфи парешон ихтилот,
Нест чун бегонагон онро ба хешон ихтилот.
Гар дар ин гулшан сари парвоз дорӣ, андалеб,
Боядат бо хору гул пайваста яксон ихтилот.
Раҳнаварди ишкро дуриву наздикӣ якест,
Нест Мачнунро ба водӣ чуз ба чонон ихтилот.
Ҳар киро дар сар фитод андешаи савдои ишқ,
Нест онро чуз ба оҳуи биёбон ихтилот.
Кунҷкови захми дил аз баҳри дармон то кучо,
Захми теги ёрро набвад ба дармон ихтилот.
Ноқа саргардон макун, Лайлӣ, ки Мачнуни туро,
Нест дар водӣ ба гайр аз чашми гирён ихтилот.
Бе мурувват ин тағофул чанд дар дарбони васл,
То ба кай бошад маро бо дарди ҳичрон ихтилот.
Гарчи дардолудаам, дармон нахоҳам аз касе,
Нест бемори муҳаббатро ба дармон ихтилот.
Умр шуд сарфи фузулӣ, Махфиё, бикшой чашм,
То ба кай бошад туро бо булфузулон ихтилот.

Гарчи бо бахти сияҳ дасту гиребонам чу зулф,
Дар талоши хештан бар хеш печонам чу зулф.
Бар рух аз ашки надомат хатту холе мениҳам,
Чехраорои рухи бахти парешонам чу зулф.
То нагардад ранг-ранги моҳи гулгун офтоб,
Соябони чехраи хуршеди тобонам чу зулф.
То нагардад чашми имову ишорат ошно,
Посбони сурати зебои хубонам чу зулф.
Баҳри таъйиди дилам доноие даркор нест,
Пой дар занҷир ёри наварусонам чу зулф.
Ғам физояд бар дили гамдидагон аз сӯхбатам,
Доми дилҳои гамолуди асиронам чу зулф.
Нест, Маҳфӣ, хотирам озурда аз ошуфтагӣ,
Сунбули лабташнаи чоҳи занахдонам чу зулф.

Омад баҳору дод ба гулшан нидои ишқ,
Булбул ҳазор нола бисозад навои ишқ.
Нашъунамо чу сабзаам аз хок бардамид,
Ёбам аз тарашшӯхи обу ҳавои ишқ.
Беҳуда ковиши ту ба набзам, табиб, чист?
Дармони дардро накунад чуз давои ишқ.
Хоҳӣ ба сабр хӯ куну хоҳӣ ба оби чашм,
Чуз хуни дида ҳеч набошад давои ишқ.
Дар Бесутун ба ҳасрати дидор чон супурд,
Фарҳоди номуроди ту аз нолаҳои ишқ.
Мачнун аз он ба дидаи Лайлӣ зи хуш рафт,
К-ояд садои дард зи бонги дарои ишқ.
Киштӣ агар шикаст, надорем биму ғам,
Бар сар мулозим аст маро ноҳудои ишқ.
Ёрону базму бодаву ҳангоми офият,
Махфиву дарду меҳнати беинтиҳои ишқ.

Эй дар хама зулфи ту парешон дили ошик,
В-эй пеши гули рӯи ту хайрон дили ошик.
Обе ки ба сад хуни чигар ёфт лаби Хизр,
Дидаст дар он чоҳи занахдон дили ошик.
То зулфи ту сарриштаи зуннори бутон аст,
Ҳаргиз нашавад моили имон дили ошик.
То гашт лаби лаъли ту ҳамрози такаллум,
Хуни дили ман хурд ба домон дили ошик.
Махфӣ, ба сари дор бирав хоҳ биёвез,
Аз кардаи худ нест пушаймон дили ошик.

Сазад мурги чаманро мотами ашк,
Ки гул хуррам шавад аз шабнами ашк.
Набурдӣ раҳ ба водии муҳаббат,
Агар Мачнун набудӣ ҳамдами ашк.
Зи гиря дидаро ҳар дам хаёл аст,
Аҷоиб олам аст, ин олами ашк.
Машав ғаммоз, эй дил, нола кам кун,
Ки набвад гайри дида маҳрами ашк.
Бирез, эй дида, гар дорӣ сиришке,
Ки хандад ғунчай гул аз нами ашк.
Бигирям ҳамчу шамъ аз оташи дил,
Бинолам ҳамчу булбул дар ғами ашк.
Зи дида ашки ҳасрат рез, Махфӣ,
Ки дорам бори дигар мотами ашк.

Эй руйи зебои туро рашки гулистон дар бағал,
В-эй қадди раънои туро сарви хиромон дар бағал.
Ҳар чашми гирёни маро сад ҷуйи хун дар остин,
Ҳар новаки нози туро сад тири мижгон дар бағал.
Нозам ба чашми ошиқе, к-аз гирия дар зиндони ишқ,
Дорад зи ашки лолагун рашки гулистон дар бағал.
Булбул бувад сайри чаман, к-аз ашки хунолуди ман,
Дар дида дорам аз сабо сад боғу бустон дар бағал.
Гар Юсуфи вақти худӣ ғофил зи ихвонат машав,
Зеро ки доранд аз ҳасад сад чоҳи Канъон дар бағал.
Махфӣ ба зиндони ҷафо аз дасти бедоди ғамат,
Чун гунча дорад ҷайби гул сад чоки пинҳон дар бағал.

Дар ҳусн нишастаам ҳама аз орзуи дил,
Дорам ба оби дида ҳама шаб шустушӯи дил.
Аз бас зи дарду меҳнати ҳичрон гиристам,
Як қатра хун намонд маро дар сабуи дил.
Гаштам чунон заъиф, ки дар тан нишон наёфт,
Чандон ки кард пайки ғамат қустуҷӯи дил.
Сузад ҳазор хирмани ғамро ба як нафас,
Сар барзанад чу шӯълаи оҳ аз гулӯи дил.
Бас мурғи дил ба гиря зи ҳаҷри ту ху гирифт,
Хоҳам ки руи дида гузорам ба рӯи дил.
Қонон ба базми бодаву ҳамгом бо рақиб,
Маҳфиву дурди ишқу ҳамон гуфтугӯи дил.

Гар сабо орад ба гулшан муждаву пайгоми гул,
Бишкуфад дил андалебонро чу гул аз номи гул.
Нолаву зорӣ намеояд ба гӯш андар чаман,
Шуд магар булбул асири ҳалқаҳои доми гул.
Боғбон фурсат ганимат дону гул чин аз чаман,
К-этимодест нест бар огозу бар анчоми гул.
Бишканад гар соғари мо дар чаман, соқӣ, чӣ бок?
Метавон нӯшид майро нимшаб аз чоми гул.
Гунча бикшояд, чу бикшояд лабат дар бустон,
Дар такаллум аз табассум то диҳад инъоми гул.
Шиша базморову гул хандону булбул дар сухан,
Нест хангоми ҳарифон беҳтар аз хангоми гул.
Гул ба булбул бод арзониву булбул дар чаман,
З-он ки моро нест, Махфӣ, тоқати иброми гул.

Ту ҳам чоливу ҳам чононаи дил,
Хаёлат меҳмони хонаи дил.
Зулайховор аз тасвири ҳуснат,
Мунаққаш кардаам кошонои дил.
Муҳаббат ҳар кучое мекунад гарм,
Туй шамъу манам парвонаи дил.
Макун, соқӣ, дилам хун баҳри чоме,
Ки шуд пурхун дилу паймонаи дил.
Чу Мачнун оқибат Махфӣ ба ҳар кӯ,
Маро шуд бармало афсонаи дил.

Ғах чу Мачнун зи чунун домани сахро гирам,
Ғах чу Лайлӣ зи алам турраи Лайло гирам.
Ғах занам панҷаи уммед ба сарпанҷаи яъс,
Ғоҳ домони таманно ба таманно гирам.
Ғах ба нохун чигари ҳавсаларо бишкофам,
Ғах зи беҳавсалағӣ дасти атиббо гирам.
Ғоҳ аз оташи дил нур ба зулмат бахшам,
Ғоҳ аз бахти сияҳ партави байзо гирам.
Ғоҳ дар буткада зуннор ҳамоил созам,
Ғоҳ дар каъбаи дил рӯи мусалло гирам.
Бар хилофи асари муъҷиза носур кунад,
Марҳами захми чигар гар зи Масеҳо гирам.
Ғах чу Фарҳод дили санг ба фарёд орам,
Ғоҳ чун теша бағал бо дили хоро гирам.
Ғоҳ чун шамъ зи сар то ба қадам даргирам,
Ғоҳ аз хуни чигар соғару саҳбо гирам.
Ғоҳ аз нолаи дил кӯҳ дарорам ба фиғон,
Ғоҳ аз гиря қарори дили хоро гирам.
Чӣ кунам бахти забун, чархи чафопешаи ман,
Аз заъифӣ натавонам раҳи уқбо гирам.
Обрӯ рехтаам бас зи мазаллат бар хок,
Хоҳам оташ шаваму бар ҳама аъзо гирам.
Беш аз ин нест маро тоқати дурӣ зи дарат,
Ҳиммате дех, ки ба роҳат сари савдо гирам.
Аз гадоёни туам шоҳи хуросон мададе,
Ки чу мургони ҳарам дар ҳарамат чо гирам.
Нест Махфӣ чу маро кудрати гуфтор охир,
По ба домон кашаму домани Мавло гирам.

Чунунам мезанад бар сар, Ватан вайрона меҳоҳам,
Аз ин ноҳақшиносон хешро бегона меҳоҳам.
Ба хун огушта болу пар ба хоки роҳ меғалтам,
Адои ғамзае з-он наргиси мастона меҳоҳам.
Бар оташ мезанам худро, надорам боли парвозе,
Ба пеши шамъи рӯят ҳиммати парвона меҳоҳам.
Гирифтам ончунон улфат ба лаззатҳои ваҳму ғам,
Ки ғӯши офиятро гарди ин афсона меҳоҳам.
Ба рағми ақл якчанде сари ошуфтагӣ дорам,
Даруни сина чун Мачнун дили девона меҳоҳам.
Сари бадмастие дорам ба бадмастони ин мачлис,
Пур аз хун дар суроҳӣ соғару паймона меҳоҳам.
Зи абнои замон, Махфӣ, чунон озурдадил гаштам,
Ки пок аз мардумони дида худро хона меҳоҳам.

Мо дил ба ғамат пеши таманно наниҳодем
Мо сар ба ҳавас дар сари савдо наниҳодем.
Мачнунӣ чунунему вале бо адаби ишқ,
Густох қадам дар раҳи сахро наниҳодем.
Мо ташналабонем дар ин бодия, аммо
Бе чашми таре рӯй ба дарё наниҳодем.
Мо чуръакашони маи ишқем, ки махмур,
Мурдему лабе бар лаби мино наниҳодем.
Ҳар чо ки ниҳодем қадам, хори ситам буд,
Бе обилапой ба замин по наниҳодем.
Махфӣ, ба фиғон куш дар он марҳала имрӯз,
Зоде зи барои раҳи фардо наниҳодем.

Боз мехоҳам зи нав мотамсарое хуш кунам,
Баҳри таскини чунунам хоки пое хуш кунам.
Нохуни ошуфтагӣ бар риштаи ҷон мезанам,
К-аз барои мурғи дил созу навое хуш кунам.
Бо язиди нафс мехоҳам сафороӣ кунам,
Баҳри оини шаҳодат Карбалое хуш кунам.
Гар матои корвони Мисри мо шояд сабо,
Пеши ман баҳри фиғон бонги дирое хуш кунам.
Бар тани ман мӯ ба мӯ аз сӯзи дил афгор шуд,
Баъд аз ин бояд маро дорушшифое хуш кунам.
Гох дар базму гаҳе дар водию гаҳ дар ҳарам,
Ҳамчу Мачнун аз чунун ҳар рӯз ҷое хуш кунам.
Дар раҳи бегонагӣ оинаи дил шуд сиёҳ,
Меравам, Махфӣ, ки тарзи ошное хуш кунам.

3-андоза бурун дар дил андӯху ғаме дорам,
Дар сина ба ҳар узве пинҳон аламе дорам.
Бас хуни чигар ояд аз гиря ба чашмонам,
Аз ҳар мижае хоре, чӯе зи наме дорам.
То чанд тавонад дӯхт ҷарроҳ ниҳон захмам,
Бар ҳар сари мӯ аз гам захму аламе дорам.
Дар қайди каманди ишк афтодаму озодам,
Дар сояи сарвеам, гар пушти ҳаме дорам.
Имрӯз агар кардӣ бар мо ситаме бигзашт,
Андешаи фардо кун ман ҳам ҳакаме дорам.
Ҷон додаму мурғи дил дар пой ту афкандам,
Бар суфраи ихлос аст гар бешу каме дорам.
Аз дуди кабоби дил аз аввали шаб то субҳ,
Афрошта бар гардун, Махфӣ, аламе дорам.

То маҳи ҳусни туро Хуршеди тобон дидаам,
Дар лаби лаълат лаби лаъли Бадахшон дидаам.
Бар рухи оинаат чашми ниғаҳ бикшодаам,
Оби Ҳайвонро дар он чоҳи занахдон дидаам.
Орзуҳоро зи дил яксар бурун афкандаам,
Юсуфи максудро дар чоҳи Канъон дидаам.
Дар муҳаббат дасти худ аз куфру имон шустаам,
Мурғи дилро сайди он зулфи парешон дидаам.
Гар нагирад дасти моро ноҳудое, гӯ: магир,
Киштии уммеди худро ғарқи тӯфон дидаам.
Бар чигар то новаки нози нигоҳат хурдаам,
Бар бадан ҳар мӯи худро неши пайкон дидаам.
Махфиё, дар банди зулфат молу чон бигзоштам,
Меҳнатободи чахонро ҷумла вайрон дидаам.

Шаб аз дарди ҷудой то сахар фарёд мекардам,
Зи руйи орзуи худ висолат ёд мекардам.
Ҳучуми ғам шуд имшаб ончунон бар хотирам голиб,
Ки ҳар дам маргро бар худ муборакбод мекардам.
Ба дил нақши хаёли дидани руйи ту мебастам,
Ба уммеди висолат хотири худ шод мекардам.
Ба пеши шамъ ман имшаб ба ёди шамъи рухсораш,
Зи бас мурғи таманно аз қафас озод мекардам.
Чу мурғони қафас ҳар дам ба ёди гулшани руют,
Фигони тозаро дар дил зи ту бунёд мекардам.
Агар дар кишвари хубон касе доди касе додӣ,
Зи бедоди паризодон ҳазорон дод мекардам.
Набудӣ суз гар хуноби чашм аз ғиряи Махфӣ,
Гулистоне ба ҳар вайронае обод мекардам.

Дар ишқи ту беқарор гаштем,
Рафтему ба ҳар диёр гаштем.
Бас доғи ту бар чигар ниҳодем.
Доғи дили рузгор гаштем.
Водии фироқ ғарқи хун шуд,
Бас дидаи ашкбор гаштем.
То доғи ту бар чигар ниҳодем,
Аз зумраи эътибор гаштем.
Бар домани васли ёр наншаст,
Ҳарчанд ки чун ғубор гаштем.
Накшода дари мурод, Махфӣ,
Умре пайи рузгор гаштем.

Чанд аз хуни чигар май дар аёғи дил кунам,
Сар ба зону то ба кай фикри димоғи дил кунам.
Умр шуд сарфи чунуну нест аз маҳмил нишон,
Чанд сарғардон дар ин водӣ суроғи дил дил кунам.
Хуни дил мерезаму турбат ба гулшан медиҳам,
Бар умеди он ки рӯзе сайри боғи дил кунам.
Баски дорад тирагӣ, аз ғам надорад равшанӣ,
Партави Хуршедро гар дар чароғи дил кунам.
Сухт сар то по дилу дафъи чунуну ғам нашуд,
Баъд аз ин хоҳам, ки Махфӣ, тарки доғи дил кунам.

Зи бас афсурдагӣ дорам, хавои сардро монам,
Чунон коҳидаам аз ғам, ки коҳи зардро монам.
Ғаҳе дар доми ғам афтам, ғаҳе сайди бало гардам,
Набинам рӯи озодӣ, асири дардро монам.
Нишони пойи маҳмилро надидам то ниҳам чашме,
Ман он саргашта Мачнуни биёбонгардро монам.
Маро ҳар кас ки мебинад, зи сӯям чашм мепӯшад,
Насими боғам, аз хорӣ губору гардро монам.
Ғаҳе аз дарди дил сӯзам, ғаҳ аз дарди чигар нолам,
Наям як соат осуда, дили пурдардро монам.
Ба рӯи тахтаи ҳастӣ, дар оини парешонӣ,
Занам нақши парешон, муҳраҳои нардро монам.
Ба берангиву бебӯйӣ дар ин бӯстонсаро, Махфӣ,
Гули пажмурдаи гулҳои бодовардро монам.

Шаб ба ёди ту гули ашк ба домон кардам,
Хамчу мургони чаман нолаву афгон кардам.
Чайби дил чок задам баски зи савдои чунун,
Дасти қудрат ҳамагӣ сарфи гиребон кардам.
Баргирифтам дили уммед зи бегонаву хеш,
Мушкилоти дили худро ҳама осон кардам.
Хуни дил баски ба рухсори ниғаҳ афшондам,
Сайргоҳи назар аз дида гулистон кардам.
Ковиши доғи куҳан баски ба нохун кардам,
Панҷаи даст чу сарпанҷаи марҷон кардам.
Чазбаи ишқ расондӣ ба сарам маҳмили дӯст,
Ман зи бесабрии худ рӯ ба биёбон кардам.
Ҷон гаронмоя матоест, валекин Маҳфӣ,
Нархи ин ҷинс ба бозор худ арзон кардам.

Бе гули рӯят нахоҳам зинда чони хештан,
Ғайри гул булбул нахоҳад ошёни хештан.
Нест боди субҳро дар гулшани ҳусни ту рох,
Кардай то зулфи мушкин посбони хештан.
Гар барояд чон зи тан, ҳасрат намеояд бурун,
Додаам чун мағз чо дар устухони хештан.
Бурдаам гӯйи иҷобатро ба уммеди дуо,
Сохтам то номи ту вирди забони хештан.
Ашк чун резад зи чашмам дар канори орзу,
Гар бурун орам зи дил рози нихони хештан.
Ҳамчу Махфӣ ҳеч кас дар ошиқӣ нарде набохт,
Бохт андар нарди аввал хонумони хештан.

Булбул ба фиғон чанд зи дидори гулистон,
То кай бувад ин равнаки бозори гулистон.
Эй дил, ба чафо соз, ки дар дидаи булбул,
Фарке набувад дар гулу рухсори гулистон.
Бастанд ҳарифон чу ба рӯям дари гулшан,
Чун хор нишастам паси девори гулистон.
Парвоз кунад мурғи дилам аз қафаси тан,
Доим ба ҳавои гули рухсори гулистон.
Гул чехра намояд чу ба наззораи булбул,
Хоре ки бувад бар сари бозори гулистон.
Шуд фасли баҳор аз чаману фасли ҳазон шуд,
То чанд тавон мурғ гирифтори гулистон.
Махфӣ, макун асрори ниҳон фош, ки афғон,
Бегона бувад маҳрами асрори гулистон.

Зиндагонӣ чист? Дар пойи гулистон зистан,
Бо парируён ба коми хеш мастон зистан.
Даъвии хусну ба руйи хеш афкандан ниқоб,
Оби Ҳайвон хурдану чун Хизр пинҳон зистан.
Нест кори ҳар касе, ин шева махсуси ман аст,
Хуни дил нушидану ҳамвора хандон зистан.
Дар гулистон доштан сӯҳбат ба ночинсон, аз ин
Назди доно беҳтар аст танҳо ба зиндон зистан.
Навбахори умр бигзашту хазон шуд ин чаман,
Ҳамчу гул то чанд бо чоки гиребон зистан.
Баски оби дидаи ман рехт дар зиндони ҳаҷр,
Боядам чун Нух андар мавҷи тӯфон зистан.
Махфиё, расм аст арбоби хирадро аз қадим,
Бо дили пурдог чун зулфи парешон зистан.

Эй зиё Хуршеди тобонро зи Моҳи рӯи ту,
В-эй Маҳи иди асирон гушаи абруи ту.
Дидаи маъниву сурат кард равшан ҳамчу шамъ,
Тутиёи дидаи кас гарди хоки кӯи ту.
Дашту сахрои қиёмат кард мисли навбахор,
Рехт азбас хуни мардум наргиси чодуйи ту.
Субҳи айши ошиқон чун мотами шаб шуд сиёҳ,
То ниҳода зулфи мушкин рӯи худ бар рӯи ту.
Аз ғами ишқи ту як дил дар ҷаҳон озод нест,
Як ҷаҳон дил гашта монанди сари ҳар мӯи ту.
Бо шаҳидони ғамат кори Масеҳо мекунад,
Мевазад ҳар ғаҳ насими субҳидам дар кӯи ту.

Зад шуъла оташе ба дил, эй дида, об ку?
Эй дида, сели ашки туро изтироб ку?
Гар нест аҳди кайфи ҷавонӣ чу кимиё,
Он нашъаҳои мастии аҳди шубоб ку?
Халқе зи зулми беҳади гардун хароб шуд,
Инсоф дар саволу забони ҷавоб ку?
Гуфтам шабе ба хоб бубинам рухи мурод,
Эй ҷашми рӯсиёҳ, туро бахти хоб ку?
Ҳар дам аломату нишони қиёмат аст,
Меҳреву субҳи содики у Офтоб ку?
Шуд нусхаи ҳисоби муфаттеҳ ба беҳисоб,
Махфӣ, кучост аҳли тамизу ҳисоб ку?

Фасли баҳор мерасад, бодаи хушгубор ку?
Бар сари раҳ нишаста гул, замзамаи ҳазор ку?
Гул ба чаман кушод даст, чодари чарх нилгун,
Соғари айш кард пур ғунча зи май хумор ку?
Гашта ҳавои бӯстон тавбашикан зи шабнаме,
Созу навои булбулу соқии гулзизор ку?
Гул ба чаман кушода рӯ ваъдаи васл медиҳад,
Саҳл бувад нишастанам дидаи интизор ку?
Булҳавасони ошиқе баста ҳино басте ба даст,
Дасти ҳино нигор нест, дасти ба хун нигор ку?
Гушанишини дил кунам дидаи дил замонаро,
Баҳри намудани рухат қавл кучо, қарор ку?
Ваъда ба ишратам диҳӣ фасли баҳори зиндагӣ,
Гардиши даври дунпараст, ин ҳама эътибор ку?
Эй, ки навишта медиҳӣ фатвӣ ба ихтиёри ман,
Дасти ман асту доманат, риштаи ихтиёр ку?
Киштии мавчи офият бар сари мавчи фитна аст,
Боди мурод дар кучо, равшании канор ку?
Махфӣ, агар чашидаи чошни шаҳодате,
Равшании чароғи ту лавҳи сари мазор ку?

Доим аз ғиря бувад дида ба об олуда,
Тарки мастӣ накунад лаб ба шароб олуда.
Шишаи ман зи майи хуни чигар лабрез аст,
Ман аз он менакунам лаб ба шароб олуда.
Мерасад буйи дил аз нолаи зорам ба димоғ,
Буйи хуноб диҳад сихи кабоб олуда.
Саргаронӣ наравад аз сари ӯ то дами сур,
Дидаи бахт чу гардида ба хоб олуда.
Махфӣ, ҳар лаҳза ман аз бахт саволе дорам,
То ба як бор кунад лаб ба ҷавоб олуда.

Кай бесабаб моро чунин аз хок пайдо кардай,
Ту бар шиносии худ ин фитна барпо кардай.
Ҳам дину ҳам дил бурдай, ҳам қасди чонҳо кардай,
К-ин бо касе ҳаргиз накард, ту ончи бо мо кардай.
Бо он ки рӯ нанмудай аз як фиреби ваъдае,
Дар дидаи ҳар дидае худро тамошо кардай.
Бо он ки дар кавну макон имкон надорад ҷои ту,
Дар чашми ҳар соҳибдиле чун мардумак ҷо кардай.
Не тоқати биншастану не қуввати бархостан,
Бо ин заъифҳои мо моро шикебо кардай.
Девонагонро з-аблаҳӣ дар қайди ақл афкандай,
Фарзонагонро аз чунун саргарми савдо кардай.
Аз баҳри як бегонае бар ошно дар бастай,
Бо бутпарасте, кофаре чандон мадоро кардай.
Гоҳам парешон мекунӣ, гаҳ машқи тӯфон мекунӣ,
Эй рашки рӯзафзун, магар оҳанги сахро кардай.
Файзи каломат мекунад хушёр ҳар девонаро,
Махфӣ, дар эъҷози сухан кори Масеҳо кардай.

Сунбули зулфи туро нисбати мӯ, яъне чӣ?
Гули уммеди туро нашъаи бӯ, яъне чӣ?
Ман кучову ҳаваси базми масаррат зи кучо,
Шишаи бахти маро роҳи гулӯ, яъне чӣ?
Дафъи сӯзи чигар аз гиряи мастона нашуд,
Оташи ишқи туро оби сабӯ, яъне чӣ?
Нест гар қасди Маху Меҳр тавофи дари ту,
Рафтани шому сахар кӯй ба кӯ, яъне чӣ?
Карда тақлиди хату ҳусни ту Махфӣ, в-арна,
Рӯзу шаб ҳарду ба ҳам рӯй ба рӯ, яъне чӣ?

Эй булҳавас, чӣ шеваи Мачнун хавас кунӣ,
Бояд ба роҳи ишқ фигон чун ҷарас кунӣ.
Эй мурғи дил, зи шабнами ашқам баҳор гир,
То кай фигону нола ба кунҷи қафас кунӣ.
Аз ҷаври аҳли ҷавр чӣ фарёд мекунӣ,
Боре ба пеши одили фарёдрас кунӣ.
Сар бар хати итоату фармонбарӣ ниҳад,
Соқӣ, пиёларо чу ба коми асас кунӣ.
Махфӣ, чу гуфтугӯй ба ҷое намерасад,
Беҳтар к-аз ин ҳикояти беҳуда бас кунӣ.

Парвона, зи ишқ имшаб парвоз бaсе дорӣ,
Бо шамъ муқобил шав, гар дастрасе дорӣ.
То чанд тавон афгон дар кунчи қафас, булбул,
Сад шукр, к-аз ин олам кунчи қафасе дорӣ.
Беҳуда дар ин гулшан то чанд фиғон, булбул,
Оташ ба гулистон зан гар хору ҳасе дорӣ.
Ошuftаву ғамгинӣ, пажмурдаву дилгирӣ,
Дониста шуд имрузам, к-андӯхи касе дорӣ.
Бо бози ҳавас то кай дунболи шикор, эй дил,
Парвоз чӣ хоҳӣ гар боли мағасе дорӣ.
Дар ваҳшату танҳой шарт аст ба ҳам будан,
Султони ақолимӣ гар ҳамнафасе дорӣ.
Махфӣ, ба чаман булбул шуд гарми тараб бо гул,
Ҳангоми баҳор омад, хез ар ҳавасе дорӣ.

Накардӣ ёди маҳчурон ба мактубе шуд айёме,
Агар қосид намеояд, ба дасти бод пайгоме.
Биё, эй моёи ороми дил, ором деҳ дилро,
Ки набвад беш аз ин бе ту маро сабреву ороме.
Агар аз шафкату давлат, ту алтофе намесозӣ,
Навозиш метавон кардан гадоёнро ба дашноме.
Ба қасди дидани Мачнун машав саргашта, эй Лайлӣ,
Ки набвад дар раҳи водӣ аз он бечора чуз номе.
Барояд Офтоб, эй маҳ, барои дидани рӯят,
Намояд гӯшаи абру агар хусни ту дар шоме.
Биё соқӣ, лаболаб кун зи май соғар, ки мехоҳам,
Лабе бар лаб ниҳам, дилро ба ёдаш бар лаби чоме.
Намедонам ман, эй Махфӣ, саранҷомам чӣ хоҳад шуд,
Ба кори худ чу мебинам, намебинам саранҷоме.

Эй сурати зебои ту оинаи осудагӣ,
В-эй нозу истиғнои ту ҳар рӯз дар беҳудагӣ.
Афсурда месозад маро тарзи тағофулҳои ту,
Эй бевафо, то кай тавон дар паллаи фарсудагӣ.
Маҷнунаму дорам ниҳон сад доғи Лайли бар чигар,
Бошад аз он чашме маро аз ғам ба хун олудагӣ.
Ҳар гул ки бинӣ дар чаман, дорад ниҳон доғи диле,
Эй мурғи хушилхон, маҷӯ доғи дилу осудагӣ.
Махфӣ, зи исён номаам гардид чун рӯи сиях,
Эй рӯсиях, шарманда шав дигар аз ин олудагӣ.

Эй, ки аз зулфи сияҳ бар рух ниқоб андохтӣ,
Оташе дар синаи чони кабоб андохтӣ.
Беқарор аст мавчи симоби рухат бар абрувон,
Акси рухсорат нигар, бар рӯи об андохтӣ.
Аз ниғоҳат обу май хосияти оташ гирифт,
Хуш ниғоҳи дилрабоне аз шароб андохтӣ.
То чароғи гул зи акси шамъи рух афрухтӣ,
Булбулу парвонаро дар изтироб андохтӣ.
Дар дили вайрони ман тухми муҳаббат коштӣ,
Чашми маъмура бар ин мулки хароб андохтӣ.
Роҳ хоҳад зад ҳаёлат дар либоси шабравӣ,
Аз ҳаёле сад халал дар кори хоб андохтӣ.
Партави рухсораи хуршеди оламгир шуд,
Соя то мисли ҳумо бар Офтоб андохтӣ.
Маъсият додӣ зи ғафлат хирмани тоат ба бод,
Дар хатоям оқибат баҳри савоб андохтӣ.
Ғашт, Махфӣ, оқибат сели сиришк аз мавҷҳо,
Киштии уммедро дар мавчи об андохтӣ.

ЗЕБУННИСО

САДУ ЯК ҒАЗАЛ

Мухаррири ороиш *А.Исоев*
Мухаррири техникӣ *К.Эгамбердиев*

БИ № 4020

Ба матбаа 16.07.10 супурда шуд. Ба чоп 22.07.10 имзо шуд.
Андозаи 84X108 1/32. Когази офсет. Ҳуруфи адабӣ. Чопи
офсет. Ҷузъи чопии шартӣ 6,5. Ҷузъи нашрию хисобӣ 2,57.
Адади нашр 500. Супориши № . Нархи шартномавӣ.

Муассисаи нашриявӣ “Ирфон”-и Вазорати фарҳанги
Ҷумҳурии Тоҷикистон, 734018, ш. Душанбе, кӯчаи
Н.Қаробоев, 17.

Дар ҶДММ «Сунатулло» чоп шудааст.

10 ссм.

«Ирфон»

